

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 49/98

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 8. júla 1998 predbežne prerokoval podnet ITOP, spol. s r.o., Za kasárňou 1, Bratislava, v zastúpení advokátom JUDr. Ernestom Valkom, Župné nám. 9, Bratislava, vo veci porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a 3 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Mestského súdu v Bratislave z 22. júla 1996 a z 1. októbra 1996 sp. zn. 34 Cb 129/96, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 1997 sp. zn. 3 Obo 344/96, a takto

r o z h o d o l :

Podnet ITOP, spol. s r.o. **o d m i e t a** z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky v Košiciach (ďalej len „ústavný súd“) bol 22. júla 1997 (prostredníctvom advokáta JUDr. Ernesta Valka) doručený podnet ITOP, spol. s r.o. so sídlom v Bratislave (ďalej len „navrhovateľ“), ktorý bol 28.

augusta 1997 na výzvu ústavného súdu doplnený o listiny nevyhnutné pre konanie ústavného súdu a z iniciatívy navrhovateľa tiež o ďalšie dôvody spolu s upresnením návrhu na rozhodnutie ústavného súdu.

Navrhovateľ požiadal, aby ústavný súd prijal jeho podnet na konanie podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a následne rozhodol, že „rozhodnutiami Mestského súdu v Bratislave zo dňa 22.7.1996 a zo dňa 1.10.1996 v č.k. 34 Cb 129/96 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.3.1997 v č.k. 3 Obo 344/96 v právnej veci žalobcu DEVÍN BANKA, a.s. proti žalovanému COOPEX-TOP, spol. s r.o. došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) a práv podnecovateľa na spravodlivý proces chráneného podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 3 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 a ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb. a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Navrhovateľ v podnete uviedol, že konanie o ňom žiada najmä preto, lebo sa domnieva, že označenými rozhodnutiami všeobecných súdov vo veci zaplatenia istiny 12 437 660,- Sk s príslušenstvom a trov konania formou platobného rozkazu došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces upraveného v čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, rovnako v čl. 36 ods. 1 a 3 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej len „Listina základných práv a slobôd“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Poukazoval najmä na to, že Mestský súd v Bratislave (teraz Krajský súd v Bratislave) na základe žaloby Devín Banky, a.s. so sídlom v Bratislave o zaplatenie 12 437 660,- Sk s prísl. z titulu porušenia úverovej zmluvy nesplnením úveru včas proti COOPEX-TOP, spol. s r.o. so sídlom v Bratislave vydal platobný rozkaz na sumu prevyšujúcu 1 000 000,- Sk, hoci nešlo o peňažnú sumu, ktorá sa opiera o výpis z kníh tuzemského peňažného ústavu, a teda uplatnené právo nevyplývalo zo skutočností uvedených navrhovateľom tak, ako to upravuje § 172 ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Námietky, že

neboli splnené zákonom ustanovené podmienky na vydanie platobného rozkazu uviedol aj vo svojom odpore včas podanom proti tomuto rozhodnutiu. Uznesením Mestského súdu v Bratislave z 10. októbra 1996 v č.k. 34 Cb 129/96-43 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť súdny poplatok vo výške 498 944,- Sk. V odvolaní proti tomuto uzneseniu žalovaný žiadal jeho zrušenie, pretože „bolo vydané v nadväznosti na protizákonné rozhodnutie súdu“, čím došlo „k porušeniu zákonom chránených práv žalovaného i sťaženiu jeho postavenia ako účastníka konania“. Napriek argumentácii COOPEX-TOP, spol. s r.o., (teraz ITOP, spol. s r.o.), a to aj s poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu v obdobnej veci v č.k. 4 Obo 39/96-80, 4 Obo 189/96 v prospech žalovaného v označenom konaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením z 11. marca 1997 v č.k. 3 Obo 344/96 však namietané rozhodnutie Mestského súdu v Bratislave potvrdil.

Podaním odporu proti predmetnému platobnému rozkazu došlo k jeho zrušeniu v celom rozsahu a predseda senátu nariadil pojednávanie. Inými slovami súd začal o celej veci opätovne konať. Ako už bolo spomenuté, proti uzneseniu Mestského súdu v Bratislave č.k. 34 Cb 129/96-43 o vyrubení súdneho poplatku za odpor podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom okrem iného poukázal na možnosť jeho vrátenia (aj bez návrhu) súdom, ak sa zistí, že bolo vydané nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti (§ 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov).

II.

Právnická osoba vo svojom podnete namietala, že označenými konaniami a rozhodnutiami Mestského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými rozhodli o zaplatení poplatku za odpor podaný proti platobnému rozkazu (hoci tento bol, podľa názoru navrhovateľa, vydaný v rozpore so zákonom a teda aj v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy), došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj podľa čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd, a tiež jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V konaní o každom podnete pred ústavným súdom, v ktorom navrhovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (inú právnu ochranu), ako aj práva na spravodlivý proces z toho dôvodu, že všeobecný súd nekonal spôsobom ustanoveným v zákone, je však nevyhnutné, aby boli najprv vyčerpané všetky právne prostriedky ich ochrany, ktoré sú navrhovateľovi dostupné (teda nielen niektoré), a to ešte predtým, ako sa obrátil na ústavný súd so žiadosťou o ochranu uvedených základných práv.

Táto zásada (zachytená už v stabilizovanej judikatúre ústavného súdu) preto potvrdzuje, že ochranu namietanému porušeniu konkrétneho základného práva alebo slobody v konaní o podnete podľa čl. 130 ods. 3 ústavy (platí to však v plnom rozsahu aj pre konanie o ústavných sťažnostiach) môže ústavný súd poskytnúť len vtedy, ak sa jej ochrany fyzická alebo právnická osoba už nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky (vrátane všeobecných súdov).

V danom prípade navrhovateľ tým, že si uplatnil svoje právo na súdnu ochranu prostredníctvom odporu proti platobnému rozkazu, sa domohol (vyvolal) nového samostatného súdneho konania vo veci samej, v rámci ktorého sú všeobecné súdy tiež oprávnené poskytnúť ochranu ako jeho právu na súdnu ochranu, tak aj právu na spravodlivý súdny proces. Uvedenému nie je na ujmu ani právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Mestského súdu v Bratislave o vyrubení poplatku za podaný odpor. Ak bol súčasne navrhovateľ toho názoru, že za podaný odpor súdny poplatok nemal zaplatiť, mohol požiadať (najmä s odvolaním sa na protichodné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) o jeho vrátenie podľa § 11 citovaného zákona o súdnych poplatkoch.

Nakoľko navrhovateľ má k dispozícii také konanie pred všeobecnými súdmi, ktoré môže poskytnúť ochranu jeho základným právam podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd, ústavný súd jeho podnet odmietol pre svoju nepríslušnosť konať vo veci podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z.z.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júla 1998

Za správnosť opísaného textu

■■■■ ■■■■

JUDr. Ján **Klučka**

predseda senátu